

BİRİNCİ BÖLÜM

Aniden gözlerimi açtım. Çılgık atmak istiyor, ama ağzımı kapatan kaba ve güçlü bir el tarafından engelleniyordum. Korkuya kapılıp saldırgana vurmaya çalıştım. Neyse ki hemen sonra kendime geldim ve elin sahibinin Harkat olduğunu anladım. Civardaki karavan ve çadırlarda uyuyanlar uyanmasın diye çılgıklarımı bastırmaya çalışıyordum.

Bunun üzerine rahatladım, iyi olduğumu belirtmek için Harkat'ın eline hafifçe vurdum. Elini çekti ve endişeli bir yüz ifadesiyle bir adım geriledikten sonra bana bir bardak su uzattı. Suyu kana kana içtikten sonra elimin tersiyle ağzımı sildim ve güçlkle gülümsedim. “Seni ben mi uyandırdım?”

“Hayır, zaten uyumuyordum,” dedi Harkat. Gri derili Küçük İnsan uykuya fazla ihtiyaç duymuyor, sık sık iki ya da üç gece üst üste uyanık kaldığı oluyordu. Elimdeki bardağı alıp masaya koydu. “Bu seferki epey kötüydü. Beş altı... dakika önce çılgık atmaya başladın ve... daha şimdi durdun. Aynı kâbus mu?”

“Ne zaman farklı bir şey gördüm ki?” diye mırıldandım. “Çölü andıran kurak bir dünya, ejderhalar, Steve...” Neredeyse iki yıldır bu kâbusu görüyor, haftada birkaç gece çılgık atarak uyanıyordum. Bütün bu süre boyunca Harkat'a Göl-gelerin Hükümdarı'ndan ve her kâbusun sonunda gördüğüm o lanetli yüzden bahsetmemiştim. O, rüyalarımıdaki tek

canavarın Steve olduğunu sanıyordu; Steve'den olduğu kadar kendimden de korktuğumu söylemeye bir türlü cesaret edememişim.

Ayaklarımı hamağın üzerinden yere doğru uzatıp doğruldum. Karanlığa bakılırsa henüz saat sabahın üçü ya da dördü olmalıydı ama ne kadar çabalasam da tekrar uyuyamayacağımı biliyordum. Bu kâbus beni her seferinde sarsıyor, uykumu kaçıırıyordu.

Orada oturmuş enseme sıvazlarken, bir yandan da göz ucuyla Harkat'ı incelediğimi fark ettim. Kâbuslarımın sebebi o değildi; ama ucu ona da dayanıyordu. Küçük İnsan, bir cesedin artıklarından yapılmıştı. Yeni hayatının büyük bir kısmında, bir zamanlar kim olduğunu bilmeden yaşamıştı. Yaklaşık iki yıl önce Bay Tiny –zamanda yolculuk yapabilen, inanılmaz güçlere sahip biri– Harkat'ın eski kimliğini bulmamız için bizi ıssız, kurak ve farklı bir dünyaya götürmüştü. Çeşitli vahşi yaratıklar ve korkunç canavarlarla savaşmış, en sonunda da Ruhlar Gölü adlı bir gölden –burası lanetlenmiş ruhların bulunduğu bir göldü– Harkat'ın eski kimliğinin bedenini çıkarmıştık.

Harkat bir zamanlar Kurda Smahl'ta adında bir vampirdi. Kurda, kuzenlerimiz olan mor tenli vampanezler ile aramızda çıkacak savaşı engellemek için vampir kavmine ihanet etmişti. Günahlarından arınabilmek için, Harkat Mulds haline getirilmeyi ve benim koruyucum olarak geçmişe dönmeyi kabul etmişti.

Ben, Vampir Prensi Darren Shan'ım. Ayrıca Vampanez Lordu'nu, diğer adıyla Steve Leopard'ı avlama görevi verilmiş üç vampirden biriyim. Steve'in, vampanez ordularının başına

geçip vampirleri büyük bir bozguna uğratacağı söyleniyordu. Kazandığı takdirde bizler yeryüzünden silinecektik. Fakat içimizden üç kişinin –avcılar–, gücüne tam olarak erişmeden önce Steve’i durdurma ihtimali vardı. Gücünün doruk noktasına ulaşmadan onu yakalayıp öldürebildiğimiz takdirde zafer bizim olacaktı. Kurda ise Harkat kimliği ile bana yardım ederek kavminin vampanezler tarafından yok edilmesini engellemeyi ummuştı. Bu şekilde, eskiden yaptığı hataları düzeltebilirdi.

Harkat’ın kimliği hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra Dünya’ya, daha doğrusu kendi zamanımıza dönmüştük. Böyle söylememin sebebi, döndükten hemen sonra o yerin aslında bizimkine benzer bir evren ya da Dünya’nın geçmişteki hali olmadığını anlamamızdı. Biz Dünya’nın gelecekteki haline gitmiştik. Bay Tiny bize, Gölgelelerin Hükümdarı başa geçtiği takdirde neler olacağına dair bir ipucu vermişti.

Harkat Dünya’nın o hale gelmesinin, ancak vampanezlerin Yaraların Savaşı’nı kazanması halinde mümkün olabileceğini düşünüyordu. Ama ben, kimse ile paylaşmadığım bir kehanet biliyordum. Vampanez Lordu’nu yakalamak için çıktığımız av sona erdiğinde, olası iki gelecek bizi bekliyordu. Bir tanesinde Steve, Gölgelelerin Hükümdarı haline geliyor ve Dünya’yı yok ediyordu. Diğerinde ise Gölgelelerin Hükümdarı ben oluyordum.

Sık sık bu şekilde, soğuk terler dökerek ve çığlık atarak uyanmamın sebebi buydu işte. Sadece gelecekte değil, kendimden de korkuyordum. Gelecekte gördüğüm o virane Dünya’nın yaratılmasında benim de mi payım olacaktı? Ben de mi Steve gibi bir canavara dönüşecek ve değer verdiğim her şeyi mahvedecektim? Bu her ne kadar imkânsız görünse de,

kuşkularım yüzünden içim içimi yiyor, kâbus üstüne kâbus görüyordum.

Güneş doğana kadar Harkat ile havadan sudan konuştuk. Kendisi hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce o da korkunç kâbuslara maruz kaldığından, benim neler hissettiğimi ve sakinleşmem için neler söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Güneşin doğuşuyla birlikte sirk ahali de uyanmaya başladı ve biz de erkenden çalışmaya başladık. Bay Tiny'nin bizi götürdüğü o ıssız ve çorak dünyadan geri döndüğümüzden bu yana Ucubeler Sirk'i'nde çalışıyorduk. Yaraların Savaşı'nın ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Harkat Vampirler Dağı'na geri dönmek istiyor, hiç olmazsa kavim ile iletişim kurmayı diliyordu; bir zamanlar vampir olduğunu öğrendiğinden, onlar için her zamankinden daha fazla endişelenmeye başlamıştı. Ama ben vampirlerle irtibat kurma zamanının henüz gelmediğini hissediyor, bu yüzden de Harkat'ı oyalayıp duruyordum. İçimden bir ses sirkte kalmamızı, zamanı gelince kaderimizin bizi harekete geçireceğini söylüyordu. Harkat bu düşünceme hiç katılmasa da ve bu konuda oldukça hararetli tartışmalar yapmış olsak da beni bırakıp gitmiyordu. Ama yavaş yavaş sabrının tükenmeye başladığını görebiliyordum.

Kampta nerede yardıma ihtiyaç varsa oraya gidiyor; eşya taşıyor, kostümleri onarıyor, Kurtadam'ı besliyorduk. Ucubeler Sirk'i'nin sahibi Bay Uzun bize daha kalıcı işler bulmayı teklif etmişti ama biz sirkten ne zaman ayrılacağımızı bilmiyorduk. Uzun vadeli ve sorumluluk isteyen görevler almak yerine, basit işlerle uğraşmak daha mantıklıydı. Böylece, ucube dostlarımızdan ayrılma vakti geldiğinde yerimizi kolayca doldurabilirlerdi.

Bir süredir, büyük bir şehrin hemen dışında, artık kullanılmayan eski bir fabrikada gösteri yapıyorduk. Aslında yanımızda zaman zaman kullandığımız dev gösteri çadırımız vardı ama Bay Uzun mümkün olduğunca yerel yapıları kullanmayı tercih ediyordu. Fabrikadaki dördüncü ve son gösteri için hazırlanıyorduk. Ertesi sabah yeni bir noktaya doğru yelken açacaktık. Nereye gideceğimiz konusunda hiç kimse- nin bir fikri yoktu; bu kararı Bay Uzun veriyor, çoğu zaman biz sirki toplayıp yola koyulduktan sonra açıklıyordu.

O gece, genelde olduğu gibi sıkı ve heyecanlı bir gösteri ortaya koyduk. Çok uzun zamandır sirkte çalışan sanatçılar vardı sahnede: Dişli Gertha, Çiftgöbek Rhamus, Kaburga Alexander, Sakallı Kadın Truska, Elüstü Hans, Evra ve Shancus Von. Genelde gösteriyi Von ailesi sonlandırıyor, sahip oldukları yılanlar gölgelerin ininden çıkıp seyircilere doğru sürüne- rek onları son bir kez korkutuyordu. Fakat son zamanlarda Bay Uzun sahneye çıkış sıralamasında değişiklikler yaparak yenilikler deniyordu.

Şimdi sahnede Jekkus Flang vardı ve bıçaklarıyla jonglör- lük yapıyordu. Jekkus da aslında tıpkı bizim gibi sirkte çeşitli işlerle uğraşan bir yardımcıydı ama bu gece gösterinin yıldızı olarak sahnede bıçak gösterileri yapıyordu. Aslında iyi bir jonglördü; fakat diğer sanatçılarla kıyaslandığında gösterisi epay sıradandı. Birkaç dakika sonra, Jekkus bir bıçağı bur- nunun ucunda dengede tuttuğu sırada, ön sırada oturan bir adam ayağa kalktı.

“Saçmalık bu!” diye bağırdı, sahneye tırmanarak. “Burası- nın sihir ve gizem dolu bir yer olduğunu söylemişlerdi, sen ise kalkmış jonglör- lük yapıyorsun! Bu türden bayat numaraları herhangi bir sirkte görmek mümkün.”

Jekkus burnunda duran bıçağı eline alıp öfkeyle adama baktı. “Hemen in bu sahneden, yoksa seni parçalarına ayırırım!”

Alaycı bir tavırla, “Beni korkutamazsın,” diyen adam, birkaç adım atıp Jekkus ile burun buruna geldi. “Zamanımızı ve paramızı boşa harcıyorsun. Ben paramı geri istiyorum.”

“Seni küstah serseri!” diye kükreyen Jekkus, bıçağını hızla savurdu ve adamın sol kolunu dirseğı hizasından kopardı! Acıyla çığlık atan adam, yere düşen koluna uzandı. Tam bu sırada, Jekkus bıçağını bir kez daha salladı ve adamın diğer kolunu da aynı noktadan kesiverdi!

Seyirciler panik ve korku içinde ayağa fırladılar. Kanlar içindeki adam ise kollarının geri kalan kısımlarını sallayarak sahnenin önüne doğru sendeledi; yüzü bembeyaz olmuştu. Fakat sonra birden durdu ve gülmeye başladı.

Ön tarafta oturmakta olan ve kaçmaya hazırlanan izleyiciler, bu kahkahayı duyunca dönüp şaşkınlıkla sahneye baktılar. Adam bir kez daha güldü. Bu sefer kahkahası arka taraflara da ulaşmış, herkes az da olsa rahatlayıp sahneye bakmaya başlamıştı. Onlar izlerken, adamın kollarının kesildiği noktalarda iki minik el belirdi. Gittikçe büyüyen bu elleri bilekler ve önkollar takip etti. Bir dakika içinde, adamın kolları eski haline dönmüştü bile. Parmaklarını esneten adam sırtı ve eğilerek seyircileri selamladı.

Birden sahnede beliren Bay Uzun, “Baylar ve Bayanlar!” diye gürlledi. “Eşi benzeri olmayan, inanılmaz, muhteşem sanatçımız Kopuk Cormac için kollarınız koparcasına bir alkış lütfen!”

Izleyiciler ustaca planlanmış bir şakanın kurbanı olduklarını anlamışlardı; sahnedeki adam da göstericilerden biriydi. Onlar alkışlamaya devam ederlerken, Cormac da tek tek parmaklarını kesiyor, düşen parmakların yerine kısa sürede yenileri çıkıyordu. Vücudunun herhangi bir bölgesini bu şekilde kesebilir, o kısmın yeniden çıkmasını sağlayabilirdi; ama kafasını kesmeyi hiç denememişti! Bu numara ile birlikte gösteri sona erdi ve seyirciler heyecan içinde birbirleriyle fısıldaşarak, bu gizemli Ucubeler Sirki'nde gördükleri muhteşem şeylerden bahsederek salonu terk ettiler.

Harkat ve ben içeride kalıp etrafın toparlanmasına yardım ettik. Sirk çalışanları çok tecrübeli kişilerdi ve çoğu zaman her şeyi yarım saat içinde, bazen daha da kısa sürede kaldırabiliyorduk. Biz çalışırken Bay Uzun da gölgelerin arasında durmuş, bizi izliyordu. Bu tuhaftı doğrusu; sirkin sahibi genelde gösteriden hemen sonra karavanına çekilirdi. Ama burası Ucubeler Sirki'ydi ve bir süre sonra her türlü tuhaflığa alışıyordunuz!

Bir süre sonra, kamyona konulacak sandalyeleri istiflemekle meşgul olduğum sırada Bay Uzun yanıma geldi, "Seninle bir şey konuşmak istiyorum Darren," dedi. Sahneye her çıktığında mutlaka taktığı kırmızı renkli uzun şapkayı başından aldı ve ters çevirip içinden bir harita çıkardı (harita şapkadan çok daha büyüktü ama bunu nasıl becerdiğini sormadım). İri sol eliyle haritanın sol ucunu tuttuktan sonra, diğer ucunu benim tutmamı söyledi.

Sağ elinin işaret parmağıyla bir noktayı göstererek, "Burası şu an bulunduğumuz nokta," dedi. O alanı dikkatle inceledim; burayı bana neden gösterdiği hakkında hiçbir fikrim

yoktu. “Burası da bir sonraki durağımız olacak,” dedi ve yaklaşık yüz altmış kilometre uzaktaki başka bir kasabayı gösterdi.

Kasabanın adına baktığımda nefesim kesildi. Birden başım dönmeye, etraf bulanıklaşmaya başlamıştı. Neyse ki kısa sürede toparlandım ve usulca, “Anlıyorum...” dedim.

“Bizimle gelmek zorunda değilsin,” dedi Bay Uzun. “Dilersen başka bir güzergâhtan giderek bizimle daha sonra buluşabilirsin.”

Düşünmek için biraz süre isteyecektim ki, birden içimdeki sese kulak vermeye karar verdim. “Sorun değil,” dedim. “Sizinle gelmek istiyorum. Oldukça... ilginç olacağına eminim.”

“Pekâlâ,” diyen Bay Uzun, çabucak haritayı katlayıp şapkasına koydu. “Sabah yola koyuluyoruz,” dedikten sonra da uzaklaştı.

Verdiğim kararı tasvip etmemiş gibiydi sanki. Bunun sebebini bilmiyordum; fazla da üzerinde durmadım. Onun yerine, üst üste konmuş sandalyelerin yanında durup geçmişin derinliklerinde kayboldum ve henüz bir çocukken tanıdığım onca insanı, özellikle de anne babamı ve küçük kız kardeşimi düşündüm.

Bir süre sonra yanıma seke seke Harkat geldi ve gri elini gözlerimin önünde sallayıp beni hayal dünyasından çıkardı. Fazla sessiz olduğunu görünce, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Kafam karışık bir halde, “Yok bir şey,” dedim. “Yani sanmıyorum. Belki de iyi bir şey bile olabilir bu. Ben...” İç geçirerek, parmak uçlarımdaki on küçük yara izine baktım ve başımı kaldırmadan mırıldandım: “Eve gidiyorum.”